

Lise Lyng Falkenberg

DRØMMENES RIGE

roman

Net-Bog-Klubben
(autografisk manuskript)

Lise Lyng Falkenberg

DRØMMENES RIGE

roman

Net-Bog-Klubben
(autografisk manuskript)

ISBN: 87-90511-55-7
Copyright: Lise Lyng Falkenberg
År: 1997
Server: Cybercity

Advarsel: Enhver erhvervmæssig kopiering eller overdragelse er ulovlig og vil blive retsfulgt med krav om erstatning.

Disketter må kun forhandles af forhandlere, der er autoriseret af Kunstbiblioteket.

Antal sider: 181

Kapitel 1 - Livet går jo videre

Vandet. Stille. Sort som sod. Ventende. Ubevægeligt i den begsorte nat. Stillestående. Som et sort slør bredt ud over en bundløs hemmelighed. Hendysset. Afventende.

Vandet deles. Uden en krusning. Uden en lyd. Op ad vandet stiger den. Månen. En forgyldt seglform af sten. Tyst træder den ud ad vandet. Stiger op. Nu kommer jorden. Rund som en sfære af sten. Gylden som månen. Til sidst solen. Mindre end månen. Mindre end jorden. Men med gyldne stråler strækkende sig til alle sider. De tre himmellegemer er forbundne med hinanden. Og de er forbundet med en puld. En puld af guld. Omkranset af et gyldent bånd med blå takker. Herunder endnu et guldbånd med blå sten. Og under dette et gyldent bånd med vertikale mønstre. Tilsammen danner pulden og de tre bånd en krone. En blå og gylden krone. På dens top troner de tre himmellegemer. Vandet driver af kronen, da den presser sig op ad det stillestående, natsorte element.

Nu kan håret ses. Håret under kronen. Blåsort og hugget i sten stiger det op ad vandet. Herunder ansigtet. Enormt. Femogfyrre fod langt og fireogtyve bredt. Blåsort. Det stiger op, lydløst, langsomt, ad natsort vand. Stirrer frem for sig med store, tomme øjne uden iris, blot med de sorte pupiller i de hvide øjenæbler. Øjnene er døde øjne som en gallionsfigurs. Det er en kvindes ansigt. Af sten. Uden øjenbryn og vipper. Næse ryggen anes, men underansigtet forbliver i det sorte vand. Et øjeblik svæver ansigtet i vandet, drejer sig som for at se sig omkring. Men øjnene er tomme. Uden liv. Ansigtet ser på én gang skrækslagent og frygtindgydende ud. Det er angst og det indgyder angst. Det er, som søger det at trække resten af ansigtet op ad vandet, resten af kroppen, men noget holder det tilbage. Kun øjnene kan hæve sig over det sorte slør. Så synker ansigtet atter ned. Vandet passerer hurtigt de døde

øjne, håret. Men den store krone kan ses i lang tid, inden også den igen er helt opslugt af vand.

* * *

Sikke da et rod. Rose så sig om i opholdsstuen. Der lå tomme flasker overalt, på gulvet, under sofaen, overfyldte askebægre stank fra den ene ende af rummet til den anden og blandede sig med odeuren fra halvspiste ostemadder og levninge af rå fisk og rejcocktails. Glas med sjatter af øl og vand og vin og spirirtus fyldte næsten hele bordet og stod og flød på TVet og den store mahogniskænk. Rose løftede på glassene. Årh, det havde lavet ringe! Hun spyttede på pegefingern og forsøgte at gnide én af ringene væk, men det blev det kun værre af. Søren's også! Rose var øm over den skænk. Den var den sidste gave, Carl havde givet hende. Ak ja, livet gik jo videre, og Rose havde skam ikke noget imod at holde fester, men hun ville nu ønske, at de andre var ligeså nationale den femte juli, som de var det den fjerde. At de var ligeså ivrige efter at rydde op, som de var efter at feste. Men de var jo taget til Stillehavet idag. Alle sammen undtaget Asta, der var selvstændig og arbejdede hjemme i lejligheden, og så Tommy, der havde for vane at sove det meste af dagtimerne væk. Men ryddes op skulle der. Den nye lejer kom jo idag, hende der skulle overtage Ginnys lejlighed, fordi Ginny var blevet gift og flyttet til Florida, men det var også godt det samme, for Ginny havde alligevel aldrig hørt til her.

Rose smed flaskerne og cigaretskodderne og madresterne ud, så samlede hun glas og tallerkener og bestik sammen og bar det ud i køkkenet. Hun tændte for det varme vand, men det ville ikke blive rigtigt varmt. Det var da også typisk! Altid var der noget galt med vandet. Enten var det ikke varmt nok, eller også var det *for* varmt. Nej, det var sandelig ikke som på

Carls tid, da havde man det vand, man skulle bruge. Altid varmt. Hvor var her varmt! Rose strøg en lok hår væk fra panden med sin ene husholdningsbehandskede hånd og efterlod en lille klat sæbeskum i håret, men det bemærkede hun ikke. Hænderne kunne ikke føle noget i handskerne, men hun kunne ikke drømme om at vaske op uden dem. Huden havde ikke godt af det. Rose sukkede. I den sidste måneds tid havde dagtemperaturen hver dag sneget sig op omkring de 105° F. Det var ulideligt. Men det øgede risikoen for jordskælv. Rose smilede for sig selv.

Da opvasken var overstået, var Rose så gennemsvedt, at hun måtte skynde sig i bad, inden den nye lejer ankom. Hun gik ud på badeværelset og klædte sig af. Så sig i spejlet. Hun var 64 år, men så stadig godt ud. Lidt rund og fyldig, ja bevares, men mange holdt af store kvinder, og selv syntes hun, at de ekstra pund blot understregede hendes kvindelige former. Ansigtet havde ikke forandret sig meget siden hendes ungdomsdage. De tindrende blå øjne, den lille spidse næse og den røde trutmund. Det gyldne hår var blevet gråt, men sad i samme klædelige, korte frisure om det kødfulde ansigt med de fine linier, som nogen kaldte rynker. Rose rynkede på næsen. Hun havde været en skønhed engang - Miss Topanga Beach - og hun så stadig godt ud. Carl var faldet for hende, dengang hun var Miss Topanga Beach.

Carl, ja. Rose steg ned i badekarret. Carl havde været et rigtigt mandfolk. Lavstammet, stærk og sej. Han havde arbejdet for evian og bragt vand ud til folk. Rose følte sveden blive skyllet bort af vandet. Han plejede spøgefuldt at kalde sig selv for en vandbærer. Hun orkede ikke at sæbe sig ind. Han havde været en god mand. Tryk, solid, med en fast indtægt, og han havde givet Rose et godt liv. Vandet i karret var livgivende. Men nu var han jo død. Han havde været tyve år ældre end

Rose, og til sidst var han helt slidt op. Ak ja, livet gik jo videre.

Rose steg op ad karret. Hun froterede sig. Hun savnede Carl. Sin vandbærer Carl. Ikke for det, hun havde skam også et godt liv nu som udlejer. Hun havde købt huset for pengene fra Carls livsforsikring, og med otte lejemål kørte forretningen rundt. Dog havde hun til stadighed ondt ved at se gifte par, når hun nu selv var afskåret fra denne ægteskabelige lykke, så lejlighederne blev kun fremlejet til singles. Gudskelov var der mange af netop disse her i byen. Rose klædte sig på.

Hun var knap blevet færdig med at lægge en diskret make-up, før hun hørte en spagfærdig stemme kalde fra lobbyen,
- Hallo? Hallo, er her nogen?

Rose trådte ud fra sine private gemakker. Midt i lobbyen stod en yngre kvinde med en kuffert i hver hånd. Da kvinden fik øje på Rose, stillede hun kufferterne fra sig og spurgte,
- Er du Rose Stewart?

Rose mønstrede kvinden et øjeblik. Slank, først i trediverne med halvlangt kommunefarvet hår. På den lille opstopper-næse hvilede et tyndt brillestel, bag hvis glas et par reserverede, grå øjne gemte sig. Kvinden havde fyldige læber og var soigneret i tøj.

- Ja, jeg er Rose Stewart, sagde Rose,
- Og du må være Emma Petersen.

Der var mange ting, der skulle ordnes, inden Emma Petersen kunne tage sin nye lejlighed i besiddelse. Rose gik resolut om bag skranken ved siden af den dør, hun netop var kommet ud fra. Skranken var høj og hvid som resten af lobbyen og lukkedes af med en lille trækklap i den højre ende. Depositumet skulle betales og en måneds husleje forude, og så var der alt papirarbejdet. Blanketter, der skulle udfyldes. Navn. Fødselsdato. Socialforsikringsnummer. Arbejdsgivers navn og

adresse. Kontaktperson i tilfælde af sygdom eller død. Emma udfyldte ikke det sidste felt, før hun rakte papirerne til Rose Stewart. Rose så et øjeblik fra det tomme felt til Emma Petersen, men hun sagde ikke noget. Det tilkom hende ikke at blande sig i sine lejeres privatliv. Også Emma var tavs.

Rose samlede papirerne i en mappe og låste dem inde i en box under skranken. Så rettede hun sig op, strøg lokken væk fra panden og så højtideligt på Emma Petersen.

- Velkommen til vores lille residens. Jeg håber, du bliver glad for at bo her, sagde hun med myndighed i stemmen,

- Se, inden jeg viser dig lejligheden, vil jeg lige fortælle lidt om vores faciliteter.

Emma sukkede. Hun havde ondt i fødderne og var træt og varm og sulten, og de faciliteter kunne hun vel høre om en anden gang, men Rose Stewart var ubønhørlig,

- Posten kommer hver formiddag klokken ti, og den bliver bragt her til skranken, hvor jeg sorterer den og lægger den i dueslagene.

Hun rakte ud mod en reol bag sig. Reolen var delt op i otte små rum, og fra ét af rummene fremdrog hun en nøgle og et plastic-kort,

- Du kan så hente din post her hos mig efter klokken ti femten. Dette kort - hun rakte Emma plastic-kortet - er din hoveddørsnøgle.

Rose pegede mod den store glasfacade med indgangsdøren af glas overfor skranken,

- Ved siden af hoveddøren er der en automat, lidt ligesom en kreditkortsautomat, og den kører du dit kort igennem, når du vil ind om aftenen. Hoveddøren er låst efter klokken ti.

Emma nikkede pligtskyldigt og skiftede vægten over på det andet ben. Sveden sivede langsomt ned ad hendes hals.

- Gangen her, fortsatte Rose og pegede mod den dør, hun selv tidligere var kommet ud fra,

- Fører dels til den fælles opholdsstue, dels til trappen ned til vaskekælderen og parkeringskælderen. Har du bil?

Nej, det havde Emma ikke. Rose Stewart så lidt skeptisk på hende, inden hun sagde,

- Gangen fører også ind til mine private gemakker, men dér har lejerne naturligvis ikke adgang.

Emma nikkede forstående, og Rose Stewart smilte lidt blegt, inden hun fortsatte,

- Brug af vaskemaskinerne er inkluderet i huslejen, og i opholdsstuen er der stereoanlæg til fri afbenyttelse, og så er der automater med kolde og varme drikke, frugt, chips, chokolade og andet mundgodt.

Emma kunne godt bruge en kold drik nu. Hun kunne formeligt føle, hvordan sveden skjoldede hendes kjole under armene og fik hendes ryg til at klistre til stoffet.

- Desuden er der telefon, men den hænger på gangen på første sal, og her i huset har vi det sådan, at dén der hører telefonen tager den, og naturligvis tager vi mod beskeder til hinanden. Det bliver nok mest dig, der kommer til at svare telefonen.

Emma undrede sig over, hvad hun mente med det, men hun blev afbrudt i sin undren, da Rose Stewart rakte hende nøglen til lejligheden og åbnede klappen i skranken, så hun kunne kante sig ud. Emma kunne ikke undgå at bemærke, at hendes nye værtinde var temmelig overvægtig og havde besvær med at komme gennem hullet.

Rose Stewart hankede op i Emmas ene kuffert med venste hånd og tog Emma under armen med den højre,

- Kom kære, nu skal vi se din lejlighed. Ja, elevatoren virker desværre ikke, så vi må tage trappen.

Hun halede afsted med Emma, der lige nåede at få fat i den anden kuffert, inden det i hastigt tempo gik forbi den defekte elevator, der befandt sig overfor gangdøren i lobbyen. Det

var forbløffende så hurtigt, den ellers så korpulente kvinde kunne bevæge sig.

Trappen lå ved siden af elevatoren lige til venstre for indgangsdøren i et trappehus af glas. Den ledte op til første sal, hvor den mandede ud i en smal gang, der samtidig tjente som en slags balkon med udsigt over lobbyen. Herfra kunne man rigtig se bygningens glasfacade og lobbyens hvide flisegulv og sofagruppen med den hvidpolstrede sofa og glasbordet. Kun skranken var usynlig, da den befandt sig under balkonen. Rose Stewart drejede til venstre ad gangen og nåede frem til endevæggen, hvor der hang en gammel, sort telefon,

- Ja, det er telefonen, jeg snakkede om, og her - hun drejede nok engang til venstre - er så din lejlighed. Nr. 201.

Det nye venstresving havde bragt Rose og Emma ind i endnu en gang, smal, mørk, dyster, uden vinduer og blot svagt oplyst af matte, glansløse lamper. På begge sider af gangen var der døre ind til lejlighederne, og Emmas lejlighed lå som den allerførste på venstre hånd. Emma begyndte at forstå, hvad Rose Stewart havde ment med, at det nok mest blev hende, der kom til at svare telefonen. Telefonen hang faktisk på hendes ydervæg.

Rose Stewart lod Emma om at låse døren op ind til lejligheden. Det var besværligt, for det var, som om nøglen ikke passede helt til låsen. Men endelig lykkedes det. Så trak Rose Stewart hende ind i lejligheden, medens hun sagde,

- Ja, det er så Ginnys gamle lejlighed. Ginny blev jo gift og flyttede til Florida, men det gjorde nu ikke noget, for hun passede alligevel ikke ind her i huset. Jeg håber, at du falder bedre til, kære.

Et øjeblik stod Rose Stewart og betragtede Emma med et sært, grundende blik, så sagde hun,

- Ja bevars, jeg blander mig ikke i mine lejerers privatliv, i hvem de har besøg af og hvornår, men ét sted må man jo træk-

ke grænsen, og min grænse går altså ved ægteskabet. Jeg tolererer ikke gifte par, husk det! Mine lejligheder er kun for singles.

- Jeg er ikke gift, mumlede Emma lidt beklemt over heftigheden i værtindens stemme.

- Nå...godt.

Rose Stewart syntes at være beroliget og Emma håbede, at hun snart ville forsvinde og lade hende alene, så hun kunne komme ud af det tilsvedte tøj og få sig et forfriskende bad. Men Rose Stewart gjorde slet ikke mine til at gå, tværtimod.

- Stil nu den kuffert fra dig, sagde hun,

- Så jeg kan vise dig resten af huset.

Emma var lige ved at komme med indvendinger, men hun lod være. Hun ville trods alt ikke lægge sig ud med værtinden den første dag. Hun stillede kufferten fra sig og lod sig derefter føre tilbage til lobbyen, gennem gangdøren og ind i den overforliggende opholdsstue. Her så hun slikautomaterne, stereoanlægget og den store mahogniskænk, som var den sidste gave, Carl gav mig. Ak ja, livet går jo videre. Derefter lod Emma sig føre ned i vaskekælderen, hvor der stod to store industrivaskemaskiner og en tørretumbler. Emma udtrykte behørig begejstring over dem, og det var så det. Rose Stewart lod hende endelig gå tilbage til lejligheden. Emma åndede lettet op, og hun besluttede sig for, at hun for fremtiden ville undgå Rose Stewart så vidt det var muligt.

Emma sad i sin nye lejlighed og prøvede på at føle sig hjemme. Hun havde pakket ud, været i bad, fået rent tøj på og spist resten af sin madpakke, og hun følte sig da også bedre tilpas, end hun længe havde gjort det. Hun så sig om. Det var en lille lejlighed. Temmelig ramponeret. Der var revner i loftet og huller i væggen ud til det fri. Der var ingen gardiner for det enlige vindue, kun persiener, der stoppede en tomme over